

[Arbejds- og Socialministeren.]

1ste og slet ikke ydes for Børn ud over det 4de Barn.

Som tidligere nævnt, indeholder endelig § 41 en Bestemmelse i Stk. 3, Nr. 5, der omhandler Indtægts Beregning for det Tilfælde, at kun den ene af to samlevende Ægtefæller er berettiget til at oppebære Rente. I dette Tilfælde skal kun Halvdelen af Ægtefællernes samlede Indkomst tages i Betragtning, ligesom Formuettillægget kun skal beregnes af Halvdelen af Ægtefællernes samlede Formue. Bestemmelsen indeholder dog den Sikkerhedsventil, at der ikke skal kunne tilstaa paagældende større Rente end den, Ægtefællerne vilde have kunnet oppebære, dersom de begge havde været berettiget til Rente, den saakaldte Modprøve-regel.

Begrundelsen for denne særlige Indkomstberegning maa søges i den almindelige Erkendelse af, at en gift Person med en given Indtægt og Formue faktisk er mindre velstillet end en enlig Person med samme Indtægt og Formue, og man har med Indførelsen af de nævnte Bestemmelser søgt at forebygge, at den gifte Rentenyder blev daarligere stillet i Relation til Renten end den enlige.

Lovens Udformning har, bortset fra de administrative Vanskeligheder, der har været forbundet med Bestemmelsens Gennemførelse, i Praksis ikke ført til de ønskede Resultater. Man kan kort sige, at den gældende Regel bevirker, at Ægtepar, hvor kun den ene Ægtefælle er renteberettiget, faar et Ægteskabstillæg, der imidlertid først begynder med en vis Indtægt og derefter er stadig stigende, indtil Modprøven sætter ind. For Indtægter under en vis Grænse faar saadanne Ægtepar samme Rente som enlige. For Indtægter over en vis Grænse, der ligger mellem 1 250 Kr. paa Landet og 1 770 Kr. i København, faar de samme Rente som Ægtepar, hvor begge Ægtefæller er renteberettigede.

Der kan næppe anføres nogen rimelig Begrundelse for denne ejendommelige Form for Ægteskabstillæg, hvorefter Rentenydere med større Indtægter faar Tilskud til Forsørgelse af deres Ægtefælle, medens den helt ubemidlede Rentenyder intet faar.

Aldersrenteudvalget har derfor stillet Forslag om Indførelse af et fast Ægteskabstillæg til alle Ægtepar, hvor kun den ene Ægtefælle oppebærer Rente, og efter nærværende Forslag gennemføres i Overensstemmelse hermed et fast Ægteskabstillæg, der foreslaas fastsat til Halvdelen af Forskellen mellem Rentens Grundbeløb for

enlige Mænd og Ægtepar, hvor begge Ægtefæller oppebærer Rente. Paa Grundlag af de pr. 1. April 1945 regulerede Takster vil Tillægget andrage 360 Kr. i Hovedstaden, 306 Kr. i Provinsbyerne og 258 Kr. i Landkommunerne. Som man vil se, er Tillægget foreslaaet fastsat til samme Beløb for Mænd og Kvinder under Hensyn til, at Forsørgbyrden for den gifte Rentenyder med en given Indtægt maa antages at være den samme, hvad enten det er Manden eller Hustruen, der er den renteberettigede. Hertil kommer de rent administrative Hensyn, der ogsaa har gjort sig gældende ved Fastsettelsen af samme Tillæg for samtlige Tilgangsaldre inden for hver Takstgruppe.

Det er klart, at denne Ordning, der foruden at betegne en Rationalisering af de bestaaende Regler ogsaa indbefatter en Udbygning af disse, medfører en Merudgift i Forhold til de nu gældende Bestemmelser, men en betydelig Del af Stigningen af Aldersrenteudgiften maa forventes at blive opvejet af et Fald i Kommunernes Udgifter til Kommunehjælp til de omhandlede Ægtepar.

Da der efter Forslaget ved de omhandlede Regler nu er Tale om et egentligt fast Tillæg, er Bestemmelsen henført under § 40 og indsat i denne Paragraf som et nyt Stk. 6, og Tillægget er reguleret efter Pristallet, jfr. § 85.

Som omtalt i Begyndelsen af min Tale, hvor jeg redegjorde for Størrelsen af Grundbeløbene i § 39, er Grundbeløbene udformet saaledes, at Beløbene er stigende for Aldersrentenydere, der opsætter Begæringen til det 65de, 67de eller 70de Aar, saaledes at dette Ventetillæg indgaar som en Del af Grundbeløbene.

Bevæggrunden for Ydelsen af disse Tillæg er Ønsket om at opmuntre Folk til at vente saa længe som muligt med at søge Aldersrente, idet man ved Fastsættelsen af Tillæggets Størrelse dog samtidig har taget Hensyn til den Kendsgerning, at mange ogsaa uden denne Opmuntring vilde vente saa længe, de kan, medens adskillige — uden at det kan lægges dem til Last — er ude af Stand til at opsætte deres Begæring om Aldersrente.

Naar Ventetillægget har faaet den særlige Form, at det indgaar i Grundbeløbet, har dette, hvad der falder nærmest i Øjnene, bevirket, at de Tabeller, hvorefter Renten beregnes i de enkelte Tilfælde, er blevet langt mere omfangsrige end ellers nødvendigt. Hvad der imidlertid har endnu større Interesse, er, at den valgte Form for Ydelse af Ventetillæggene drager Konsekvenser